

že pytle při odevzdání počítány nebyly, váha ovšem ano, při vydání však pytle počítány a váha nezkoumána, by byl s to udati a dokázati takové skutečnosti, které by mohly sloužiti za bezpečný základ k vypočtení tvrzeného úbytku. V tom směru zůstalo jednání neúplným (§ 180 odst. 3 c. ř. s.) a ovšem též ve směrech soudem odvolacím vytknutých.

Čís. 807.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

V řízení o požadovacím nároku drobných pachtýřů jsou přípustna mezitímní usnesení o zásadních otázkách incidenčních.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1084/20.)

V řízení o požadovacím nároku pachtýřů vyvrátil soud prvního stupně usnesením námitku finanční prokuratury, že požadovatelé nepodali přihlášku na patřičném místě dle § 12 požad. zák. Rekursní soud usnesení prvního soudu zrušil a uložil mu, by o žádostech drobných pachtýřů rozhodl. **Důvody:** Dlužno poukázati především k tomu, že tu je na jedné straně žádost drobných pachtýřů za postoupení obročních pozemků do vlastnictví, na druhé straně pak zase odpor vlastníka proti tomu. Vzhledem k tomuto stavu věci nezbývalo, než o žádosti té rozhodnouti, ať již ve smyslu kladném nebo záporném; jedině takovýto postup odpovídal zákonu (§§ 15 a 17 zákona ze 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.). Tohoto postupu však první soudce nešetřil, nýbrž se vyhnul věcnému rozhodnutí tím, že vydal mezitímní usnesení, které však neobsahuje vůbec žádného rozhodnutí, nýbrž se omezuje na to, že vyvrací právní námitku, kterou česká finanční prokuratura v zastoupení dotyčného obročí proti požadovacímu právu pachtýřů vznesla. Postup tento příčí se zákonu a nezbylo proto, než usnesení jako protizákonné zrušiti a soudci prvnímu věcné rozhodnutí uložiti.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a nařídil soudu rekursnímu, by vyřídil rekurs nehledě k uvedenému důvodu zrušovacímu.

Důvody:

Znění a stilisace usnesení okresního soudu nejsou sice bezvadny, přece však nedopouštějí pochybností o tom, že okresní soud zamítá námitku finanční prokuratury, že přihlášky drobných pachtýřů, byvše podány u patronátního úřadu místo u poživatele farního obročí, podány byly na místě nepřislušném; — u z n á v á, že přihlášky byly podány správně a včas; — a v y s l o v u j e, že bude o nich zavedeno další řízení ve smyslu § 17 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Takovéto mezitímní usnesení není předpisy zákona právě dotčeného nikterak vyloučeno, naopak se doporučuje, jsou-li, jako v tomto případě — sporny otázky zásadní, na jichž kladném nebo záporném zodpovědění závisí, má-li v řízení vůbec býti pokračováno čili nic. Nelze proto za správný pokládati názor soudu rekursního, že okresní soud vůbec neučinil žádného rozhodnutí. Má-li rekursní soud za to, že stanovisko okresního soudu jest nespráv-

ným; — že přihlášky u patronátního úřadu podané nestačí; — že tedy požadovatelé, neohlásivše svých nároků ve lhůtě zákonem stanovené na příslušném místě, pozbyli požadovacího práva; — může beze všeho změnit usnesení prvního soudu v ten smysl, že nároky požadovatelů na postoupení obročních pozemků do vlastnictví po právu netrvají. Zrušování usnesení prvního soudu bylo dle stavu věci zbytečno.

Čís. 808.

Vrchní zemský soud v Praze není příslušným pro syndikátní žalobu na členy bývalého správního dvoru soudního ve Vídni.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1088/20.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d v P r a z e zamítl žádost o udělení práva chudých a zřízení zástupce chudých ku provedení syndikátního sporu pro nárok, ježž žadatel zamýšlel uplatňovati proti nejvyššímu správnímu soudu, ježto ustanovení zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. z. o žalobním právu stran proti soudcovským úředníkům z důvodu jich úřední činnosti týká se dle §§ 1 a 4 cit. zák. soudců t ě c h ř á d n ý c h s o u d ů, jež vyjmenovány jsou v § 1 j. n., nikoli též nejvyššího správního soudu, jako nejvyšší stolice povoláné ku vykonávání jurisdikce po rozumu ustanovení § 2 zák. z 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n. Nepřísluší-li právo syndikátní žaloby, nelze pro spor takový udělit ani právo chudých (§§ 65 a 72 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Při svém výslechu dne 6. listopadu 1920 udal žadatel, že cítí se býti poškozena rozhodnutím bývalého c. k. správního dvoru soudního ve Vídni z roku 1917. Otázkou, k níž v první řadě nutno zaujati stanovisko, jest, zda-li vrchní zemský soud v Praze byl by pro zamýšlenou syndikátní žalobu a tudíž i k rozhodování o žadatelovu návrhu vůbec místně příslušným. K této otázce dlužno odpověděti záporně. Dle § 8 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. z. jest pro žalobu, uplatňující náhradní nárok, příslušným ten sborový soud druhé stolice, v jehož obvodu má své sídlo soud, od něhož anebo od jehož zřízenců porušení práva pochází. Poněvadž pak sídlem bývalého c. k. správního dvoru soudního byla Vídeň (§ 1 zákona ze dne 22. října 1875, čís. 36 ř. z. na rok 1876), nebyl by vrchní zemský soud v Praze pro syndikátní žalobu, již žadatel zamýšlí podati, místně příslušným a navrhovatel se svou žádostí neprávem na tento soud se obrátil. Na tom státoprávním převratem ničeho se nezměnilo. Není ani nejvyšší správní soud v Praze prostým nástupcem a pokračovatelem bývalého c. k. správního dvoru soudního, nýbrž samostatným veřejnoprávním tribunálem z výsostného práva vzkříšeného československého státu, ani není vrchní zemský soud v Praze nástupcem bývalého c. k. vrchního zemského soudu ve Vídni pro právní záležitosti čl. státních občanů, jež tkví v poměrech z doby před převratem a dle doby svého vzniku patřily k posléz uvedenému soudu. Za tohoto stavu věci netřeba pouštěti se do otázky, již si položil soud první stolice.